

Arrest

nr. 145 525 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 5 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard (hierna: de eerste bestreden beslissing) en de beslissing van voormelde gemachtigde van 10 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de tweede bestreden beslissing).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 17 juni 2013, met kennisgeving op 17 juni 2013, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 17 juni 2013 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beslissing dezelfde vaststellingen als bovenstaand gemaakt dienen te worden. De verwerende partij zal immers vaststellen dat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zij niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij evenmin een nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 februari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het

bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 24 maart 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 26 januari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij onterecht omwille van het inreisverbod de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht daar waar specifieke buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, die precies handelen over het niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst, en haalt de schending van artikel 8 EVRM aan. Verzoekende partij verwijst naar haar verzoek tot horen waarin het arrest van het Hof van Justitie van 31 maart 2006, Commissie tegen Spanje, wordt vermeld, dat stelt dat beslissingen wel degelijk strijdig kunnen zijn met artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst verzoekende partij erop dat zij een dochtertje heeft dat hier geboren werd op 21 augustus 2014 en dat in het geval een nieuwe beoordeling aan de orde zou zijn na vernietiging van de bestreden beslissing, hiermee rekening dient gehouden te worden. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 26 januari 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 26 januari 2015 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht omwille van het inreisverbod de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht daar waar specifieke buitengewone omstandigheden werden ingeroepen die precies handelen over het niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst, de verzoekende partij in dit verband de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en stelt dat zij een dochtertje heeft dat hier werd geboren op 21 augustus 2014, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 26 januari 2015 wordt gesteld. De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod kan immers niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het is verstreken, ingetrokken of opgeheven. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad wijst er bovendien op dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

De Raad laat tevens gelden dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM had kunnen aanvoeren in het kader van een beroep tegen de beslissing van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. De verzoekende partij heeft er echter voor gekozen geen beroep in te dienen tegen voormelde beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET